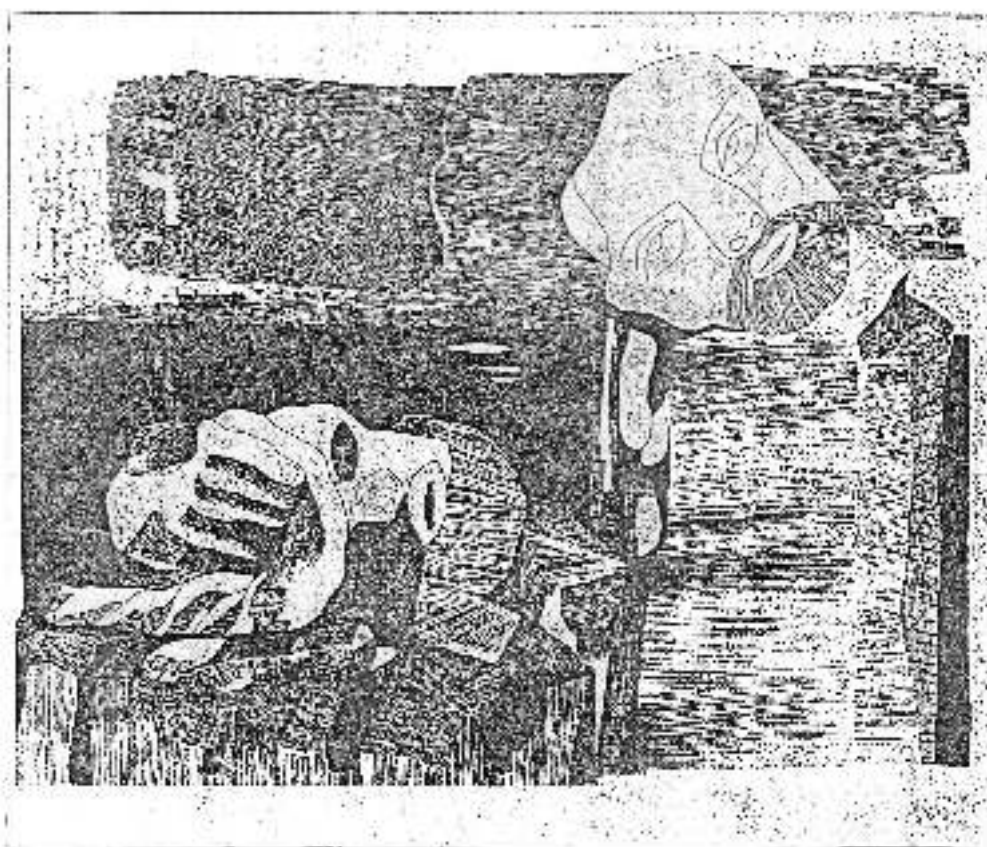

ஆகவே

தோன்றி வளர்ந்து
சிலைத்து அழிந்து
மறுபடியும் மறுபடியும்
புதியன தோன்றும்

கிறிஸ்டின்
மு. பொன்னம்பலம்
வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்
வ. கீதா, எஸ். வி. ராஜதுரை
கௌதம்
சகாதேவன்
வெங்கட் சாமிநாதன்
ஆனந்த்

நாளும் நீயும்
மனிதர்களென்று
அவர்களும் மூத்த
தெரியாத

AAKAVE A TAMIL MAGAZINE THIRD CIRCULATION

12TH FEBRUARY 1993

WELCOME

"அழியவேண்டியது அழியும் பொழுது அதனைப்
பார்த்துத் தயாப்படாதே"

"தர்மசிந்தனைக்கு இடமில்லாத தீர்வாகமும் கல்வி முறையும்
இருக்கும் இடத்தில் எக்காவமும் அமைதி நிலவுவதற்கு இடமில்லை."

- ஸ்ரீமத் சுவாமி கெங்காதரானந்தா -

BUILDERS

&

GENERAL CONTRACTORS

R. RAVICHANDRAMOHAN COMPANY (PVT) LTD.

71, Thirughanasampanthar Street
Trincomalee

22046

ஆகவே

கணனி அச்சு: நியூ கிறீன்ஸ் 2/3 பிணாசா கடட்டம் 33, காலிவீதி, கொழும்பு 6.
வெளியீடு: ஆகவே கவாச்சார அமைப்பு
ஆசிரியர்: வியாபகன்

கிறிஸ்டின் இரண்டு கவிதைகள்

பரிநிர்வாணம்

இலையுதிர்ந்த
மலைவேம்பின் கிளைகளில்
சிறகுதிர்ந்த மெலிந்ததொரு குயில்
குரலில் உருவமறிந்து கொத்தக்காத்துச்
சூழவும் காக்கைகள்
பளபளக்கும் கூரியமுனைகள் முன்னே
மௌனமாகிப் போன எனக்கு
சாரல் நின்றகையுடன்
சற்றே திறந்த ஜன்னலினூடே
ஒரேகூவலில் அறைந்து கூறிற்று

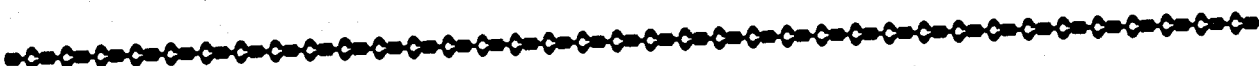
“எனதுமரணத்திற்கு முன்னர் உனக்கு
ஒரேயொரு வார்த்தை கூறுவதற்காக
என் சினேகத்தின் மீது
கோபம் கொள்ளாதே
சீ.....
நீ மிகப்பெரிய கோழை”

விருப்பு

ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமிடையில்
மிதப்பதைப்போல் கனவு காணலாம்
விழிக்கிறபோது தரைதானே நிஜம்
சிறகு முளைக்காது
பறத்தலும் நினைவுக்குவராது

பாதை நிறைய இரத்தம்
முகம் முழுவதும் காயங்கள்
எனது நடையை மறுப்பவன்
எனக்கு முதல் எதிரி

துருத்தி நின்று இடறவைக்கும்
கல்லின் சினேகம்
குப்புற விழுந்து எழும் சுகம்
புரிந்துகொள்ள மறுக்கும்
உன்கைகளில்
கனிம்பும் துடைப்பமும்
என்னைவிடு
என்பாட்டில் என்றைக்கும்
நடக்க.

மு. பொன்னம்பலம்

இது ஒரு புதிய இனம்

ஆதாம் ஏவாளை கடவுளே நேரடியாய் உருவாக்கினாராம்
இன்று மனிதன் அதற்குப் போட்டியாக
புதிய இனத்தையே உருவாக்குகிறான்
அகதிகள்!

நானோர் அகதி.

இன்று உலகெங்கும் பெருகிக் கொண்டிருக்கும்
ஓர் புதிய இனம் இது!

இந்த மனித உருவாக்கலில் வந்த இனத்தவன் நான்!
எந்த நாடும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

ஏதோ ஓர் விதத்தில் இந்த அபூர்வ இனத்தின்
உருவாக்கலில் சம்பந்தப்பட்டவையாகவே

ஒவ்வொரு நாடும்!

நான் வாழும் இலங்கை உட்பட!

நான் ஓர் அகதி

நான் ஓர் இலங்கை அகதி

இலங்கையில் ஓர் அகதி முகாமில் -

அகதிக்குரிய அத்தனை "பொலி" வோடும் நான்!

இலங்கையின் வடக்கிலோ கிழக்கிலோ

எங்கிருந்தாலும் நம் அகதித் தோற்றம் அப்படியேதான்.

நாம், இத்தியோப்பியாவில் உள்ளவர்போல்

பஞ்சத்தின் அகதி அல்ல.

அல்லது வேறு சில நாட்டினர் போல்

இயற்கை உற்பாதங்களின் உற்பத்தியல்ல.

நாங்கள் இனவாதத்தின் கக்கல்கள்!

விடுதலை கேட்கப்போய்,

என்போன்றோர் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்ட

வேண்டாக் கொள்முதல்.

தேவர்களை ஆக்கிரமித்த அசுரர்கள் பலமிழக்க

அமிர்தம் கடையப்பட்டது.

இனவாதப் பாம்பைப் பிடித்து

இங்கு கடைந்தபோது, நாங்கள் கக்கப்பட்டோம்.

நாங்கள் விஷமா?

அமிர்தமா?

நாங்கள் மனிதரா?

அமானுஷ்யரா?

இது இன்றைய புதிய பிரச்சினை.

ஒப்பந்தத்தைக் கடைந்தவர்கள் அதில் வழிந்த

அமிர்தத்தை எமக்குத் தருவதாகக் கூறிக்கொண்டு

எம்மை ஆக்கிரமித்த அசுரர்களுக்கே அதை

வழங்கினர்.

ஒப்பந்தம் கக்கிய நஞ்சை ஏந்தி

நிலத்தைக் காக்கும் தர்ம வலுமிக்க நீலகண்டர் இங்கு

யாருமில்லை.

விஷம் எங்களைத் தீண்டிற்று.

நாங்கள் அகதிகளானோம்.
இது ஆதிஷ்ட விஷமல்ல-
நளனைத் தீண்டி உருமாற்றிய கார்க்கோட விஷம்.
நாங்கள் புதிய வர்ணம் எடுத்தோம்.
புதிய இனம் ஆனோம்.
மனிதராய் பிறந்தும் மனிதரில் பிறழ்வுற்றோம்.
அதனால் உயிர் இனத்துள் நாமோர் விசித்திரம்.
நாங்கள் எந்த ஊர் பிரஜைகள்?
எவற்றின் வம்சாவழிகள்?
நளனைத் தீண்டிய கார்க்கோடன் அவனுக்கு நல்லதையே செய்தான்
நம்மை உருமாற்றிய இனவாதக் கார்க்கோடன் நமக்கு என்ன செய்ய இருக்கிறான்?
புராணகால ஆதாமும் ஏவாளும்
மனித இனத்துள் தெரிவு செய்யப்பட்ட இனமென்றால்
நவீன யுகத்தில் வாழும் நாங்கள் -
குந்தியின் கன்னத்தால் தெறித்துப்போன கர்ணன்போல்
விஞ்ஞான முதிர்வில் தெறித்துப் பிறந்த வேண்டாப் பிள்ளைகளா?
இலங்கையில் நாம் இனவாதத்தின் கக்கல்கள்
தமிழ்மத்தில் விடுதலைப் போரின் பக்க விளைவுகள்.
உலகரீதியில் இன்றைய விஞ்ஞான நாகரிகத்தின் குறைப் பிரசவங்கள்!

சந்திரனுக்கும் செவ்வாய்க்கும் விஞ்ஞான நாகரிகம்
சுற்றுலாச் செய்கிறது
ஆனால் நாங்களோ இனவாத விஷத்தில்
அகதிப் பிறவிகளாய் அழுந்துகிறோம்.
பேரினவாத விஷத் தீண்டலுக்கு
வைத்தியம் புரியாத விஞ்ஞான சோஷலிசமும்
ஜனநாயகமும் நமக்கேன்?
ஆதாமையும் ஏவாளையும் ஏமாற்றி ஒரு பாம்பு
அவர்களை கடவுளிடமிருந்து அகதியாக்கிற்று.
மீண்டும் அதேவகைப் பாம்பு
மனிதனை மனிதனிடமிருந்து அகதியாக்குகிறது!
ஹிட்லர் என்னும் சாத்தான் வளர்த்த கார்க்கோடன்!
இன்று பல இடங்களில், பல பெயர்களில் நெளிகிறது.

எங்கள் அகதி முகாம்களுக்கு
உதவிக்கரம் நீட்டி மக்கள் வரும்போது
எங்கள் முகாம்களில் ஒட்டியிருப்பது என்ன?
எங்களை நோக்கி, எங்களைப்போல்
காலும் கையும் முளைத்த இன்னொரு மனிதன்
உதவ வரும்போது எங்கள் முகங்களில்
மனித இனத்திலிருந்து பிறழ்ந்துபோன பரிதாப தோற்றம்.
இது மொழி கடந்து, இனம் கடந்து, கலாசாரம் கடந்து
எல்லா அகதிகளையும் ஒருசேர கௌவுகிறதா?
என்னைப் பார்க்கவரும் மனிதர் முன்னே
நான் குறுகுவதுபோல்தான் எங்கோவுள்ள ஒரு
பலஸ்தீன அகதியும் குறுகுவான் என்பது என்முன்னே தானாக விரிகிறது.
அது ஏன்?
நாம் இனம், மொழி கடந்த பிரஜைகள் என்பதாலா?

தங்கள் பிள்ளைகளின் பிறந்த தினங்களில்
எங்களுக்கு உணவு தந்து கொண்டாட
எங்கள் முகாம்களுக்கு மக்கள் வருகிறார்கள்.
தங்கள் சுற்றத்தார் இறந்த தினங்களில்
எங்களுக்கு அவித்துக்கொட்டி
செத்தவர்களுக்கு புண்ணியந்தேட
பலர் எங்களைத் தேடி வருகிறார்கள்-
சந்தோஷம் சந்தோஷம். ஆனால்-
இவையெல்லாம் எம்மை அகதிநிலையில் வைத்த
புண்ணியந்தேடல்.

உண்மையான புண்ணியந்தேடல் எங்கள்
அகதிநிலையை ஒழிப்பதால் எற்படாதா?
அதனால் அவர்கள் தரும் பண்டங்களை உண்ணும்போது
என் தொண்டை விக்கிறது.
அது உள்ளே செல்ல மறுக்கிறது.

காரணம்,
அவர்கள் தரும் பண்டங்களெல்லாம்
ஆலகால விஷம் பூசப்பட்டவை!
மனிதனை அகதியாக மாற்றும் விஷம்.
அதை உண்ண உண்ண நாங்கள் இன்னும்
அகதிகளாய் பிறழ்கிறோம்.

அதனால் நாம் ஒன்று சொல்கிறோம்,
எங்களுக்கு உதவிபுரிய வருபவர்களும்
தொண்டு செய்ய வருபவர்களும்
தங்களிடமுள்ள ஆலகால விஷத்தை
வெளியே கக்கிவிட்டு வருவார்களா?
அதாவது தங்கள் நெஞ்சங்களிலுள்ள
அதர்ம வன்முறையை வெளியே கக்கிவிட்டு
வருவார்களா?

இல்லை, அவர்கள் அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள்.
அதனால் எங்கள் தொண்டை விக்கிக்கொண்டே இருக்கிறது.

இன்றோ நாளையோ நானும் முகாமைவிட்டு
வெளியே போகலாம்.
இப்போ நான் விஷப்பல்லுக் கழற்றப்பட்ட பாம்பு.
வெளியே போனதும்?

நானும் அவர்களைப்போல் அந்தக் கார்க்கோட
விஷப்பல்லை மீண்டும் மாட்டிக் கொள்வேனா?
அப்போ என் அகதிநிலைப் பிறழ்வு என்னிலும்
தங்கி நிற்கிறதா?

இருந்தாலும் ஒரு கேள்வி;
இப்போ முகாமுள் இருக்கும் அகதிஇனமா
வெளியே இருக்கும் இனமா மனிதனாய் மாறுகிறது?
இந்தப் புதிய பரிணாம வளர்ச்சியை ஆய்ந்து சொல்ல
புதியதோர் டார்வின் பிறக்க வேண்டுமோ?

வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் அகதி விசாரம்

தீபட்ட மத்தாப்புக்களாய்
திடுப்பென்று,
மிலாறாய்க் கிடந்த மரஞ்செடி கொடிகள்
பூவும் தளிருமாய்ப் பொலியவரும்
இளவேனில்,

நாளொரு பறவையும்
பொழுதொரு விலங்கும்புக
உயிர் பெறும் துருவ உலகம்.
சூரியன்கூடத் தூங்க மறுத்த
குதூகலமான வெய்யில் இரவுகள்.

“எந்தத் துயரும் தோல்வியும் இழப்பும்
ஓர் நாள் முடிவுறும்
மரணத்தை அன்று வாழ்வு வென்றிடும்” என்று
துயில் நீங்கி அசையும் மலைப்பாம்பினைப் போல்
உருகிடும் ஆற்றில் மீன்கள் பாடும்.
வெப்பமானியே கிளர்ச்சியடைகின்ற
இந்த நாட்களில்
இடுகாட்டிருக்கும் நடுகல்போல
நான் மட்டுமேன் வாழாதிருக்கிறேன்?

வாழ்வை ரசிக்கும் மரபில்லாத
யாழ்ப்பாணத்தான் என்பதனாலா?
இராவணனாலும், அனுமனாலும்
மீண்டும் மீண்டுமென் ஈழத்தாயகம்
தீயிடப்படுகின்ற துயரத்தினாலா?
எதிரிகளாலும் குமாரர்களாலும்
கற்பழிக்கப்பட்ட ஓர் ராசாத்தியுடைய
சோகத்தை எழுத வல்ல வார்த்தைகள்
என்னிடம் இல்லையென்பதனாலா?

ஈசலாய்பறக்கும் என் தாயக மக்கள்
உலகப்பந்தின் ஒவ்வோர் புறத்திலும்
இறகிழந்து..
வீழந்து கிடக்கின்ற வேதனையாலா?

அகதிகளாகவும்
சர்வதேச கூலிகளாகவும்
மனித முகம் சிதைந்த பின்னரும்
புகுந்த நாடுகளில்
இது என் சாதி இது என் சொந்த ஊர்
இது எனக்கான சீதனம் என்று
நாறுகின்ற நம் தொழுநோய் தொடரும்

சிறுமைகள் கேட்டுத் திகைத்ததனாலா?
தசாப்தம் ஒன்றாய் என் தாய் நாட்டில்
இலையுதிர் காலம் தொடர்கிறதாலா?

விமானத்தில் வருகிற குருட்டுப் பிசாசுகள்
பதுங்கு குழிகளில் பல்லாங்குழியாடும் தேசத்தில்
தாயைத் தவிக்கவிட்டு வந்ததனாலா?

நான் அனுப்பிடும் குரோணரைத் தின்னவும்,
வழித்துணையாய் அதை அழைத்துச் செல்லவும்,
சிறிலங்காவின் கொலை விமானங்களை
குரோணர்களாலே அடித்து விரட்டவும்
குரோணர்களாலே தலைக்குமேலே
குண்டுதுளைக்காத கூரைகள் போடவும்
அறியா எந்தாய் அகதி முகாம்களில்
சீரழிகின்ற சேதிகேட்டதனாலா?

வாழும் என் விருப்பைத் தேயிலைக் கொழுந்தாய்
கிள்ளிச் செல்கின்ற துயர் எத்துயரோ?
உருளைக்கிழங்குபோல் இயக்கமில்லாதெனை
இரு எனச்சொல்கிற துயர் எத்துயரோ?

வ. கீதா, எஸ். வி. ராஜதுரை
முடிவுறாத பாடல்கள்.....

தனது தாயகத்திற்கான இந்த ஏக்கத்தைத் தவிர வேறெந்த
ஏக்கத்தையும் நாம் நிராகரிக்க வேண்டுமல்லவா? இந்த
ஏக்கம் என்னுடன் இருக்கிறது. அது எனது பாதத்தோலை
உரசும்கடலின் வெண்மணல் போன்றது. அது என் கண்களில்,
என் இரத்தத்தில் வாழ்கிறது. எனது வாழ்வின் ஒவ்வொரு
நம்பிக்கையின் பின்னணிக்கும் அதற்குரிய பரிமாணத்தை
வழங்குகிறது. ஒருநாள், எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு ஜன்னல்
வழியாக நான் பார்ப்பேன் - ஒரு ரஷ்ய இலையுதிர்
காலத்தை. விளாடியிர் நபகோவ் (நினைவே பேசு)

“துப்பாக்கி வாய்ப்பட்ட” தனது “சிறு தேசத்தை” விட்டுக்
கவிஞன் புலம்பெயர்கிறான். தாயகத்தில் “காற்றும்
நெருப்புமாய், வாழவும் இருப்பும்” “ஊனத்தழும்புக”ளேறிய
கவிஞனின் உடலும் இதயமும் காலத்தின் “சுழல்” பாதையை
விட்டகன்று விலகியிருப்பதையே விரும்புகின்றன தேசிய
விடுதலைப் போராட்டம் குறிதவறி, இலக்கு மறந்து,
உருமாறிய காரணத்தால், கடல் கடந்து மாற்றான் தேசத்தை
அண்டி வாழ்ந்தாலும்,

“விழிநீர்ப் பெருக்குடனும்
ஆழ்கடல் போர் முடித்து
அணிகுலைந்து திரும்பும்
கடற்புரவிகள்”

கொண்ட “நேசக்கடலின்” நினைவு கவிஞனின் மனத்தை
விட்டொழிய மறுக்கிறது. “துருவம் தப்பி வந்த” அவன்
இப்போது, “வெண்தோல் மினுங்கும்” மேற்கத்திய
சொர்க்கத்தில், “ஊரில் தீண்டாத இழிசனப் பணிகளை”
மேற்கொண்டு காலம் கழிக்கும் முகமற்ற அகதி; சரணாலாயம்
நீங்கிய ஏதிலிப்பறவை. தாயகத்தில் அவனது மனைவியும்
மகளும், விழித்துறங்கும் தொலைவுகளில் அவர்கள்
இருப்பினும், அவன் கண்ட சூரியனை அவன் காண நேரம்
பிடிக்கும். பிள்ளை சிரித்து நித்திரையில் முகம்
சுருக்கும்போது “நரி வந்து விரட்டுதென்று” சொல்ல
அவனால் முடியாது. “குண்டும் குழியுமான” அவன் பிறந்த
நாட்டில் மனைவி “ஊனுருகி உடலுருகி” பிள்ளையைத்
“தன்னுக்குள் போர்த்து” அவனுக்காகக் காத்திருப்பான்.
கவிஞனுக்கு இனி வாய்த்ததுதான் என்ன? இனி அவனால்
வீடு திரும்ப முடியுமா?

□

கி.பி அரவிந்தனின் கவிதைகள் மூன்று வகை அனுபவங்களை
உள்ளடக்கியவை. யாழ்ப்பாணத்து அனுபவங்கள்; தமிழகத்தில்
வாழ்ந்த இடைக்காலத்து அனுபவங்கள்; அகதிவாழ்வின்
பாதிப்புகள் (மேற்கு ஐரோப்பிய அனுபவங்கள்).
இக்கவிதைகள் வரலாற்றனுபவங்களில் தோய்ந்து எழுந்தவை
மட்டுமல்ல. அனுபவங்கள் அலாதி யான ஒரு
கற்பனைத்திறத்தால், பளிங்கு போன்றதொரு தெளிவான

மொழியால் சீரமைக்கப்பட்டு, பண்படுத்தப்பட்டுக் கவிதைகளாக வார்த்தெடுக்கப் பட்டுள்ளன. போராளியின் சோர்வு, அகதியின் மனத்தாங்கல்கள், சிந்திக்கும் மனிதர் எவருக்குமே உண்டாகும் ஐயப்பாடுகள், தர்மசங்கடங்கள் - இவை ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்த நிலையை இக்கவிதைகளில் காணலாம். கவிதை மொழி, யதார்த்தத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு பாடலாக வெளிப்படும்போதும் சரி (நண்பனுக்கு) இலக்கியச் சாற்றில் ஊறித் திளைத்து இலக்கிய உணர்வுகளை யதார்த்தத்தின் எதிரே நிறுத்தி நையாண்டி செய்யும் போதும் சரி (போ..... அங்கிரு) நயமான சொற்களைக் கொண்டு ஒரு கனவுலகைப் படைத்துக் காட்டும் போதும் சரி - இப்படைப்பாளியின் உணர்வும் உணர்ச்சிகளும் தனியொருவரது உணர்ச்சிகள், அனுபவங்கள் என்ற அளவில் நின்று விடாது, குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் கட்டத்தில், குறிப்பிட்ட வரலாற்று நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டு வாழும் ஈழ மக்கள், போராளிகள், அகதிகள் ஆகிய அனைவரது கூட்டு உணர்வாக, கூட்டு அனுபவமாக, கூட்டு நினைவாக பரிணமிக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் கண்டவை “கரைந்துருகும் மனிதம்”, ஆண்டரம்பரையினரின் இறுமாப்பு, காய்களை நகர்த்தித் தலைகளை வீழ்த்தும் “சதுரங்க ஆடல்”.... அங்குள்ள “நண்பர்கள்”.

வாடும் பயிர் கண்டு
வாடுவர் முதலில்,
படி அளந்து
கஞ்சி வார்ப்பர்
இடைமில்,
தவிக்கும் உயிர்களைப்
பங்கு வைப்பர்
முடிவில்.

கவிஞனை நண்பர்கள் பார்ப்பர் ஒருவிதமாக; விலகுகின்றாயா? எனக் கேட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வர். ஆனால் முற்றத்தில் வேலியையும் தலைவாசல் தாண்டினால் முப்புதரையும் காண்கையில் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? தனது இலட்சியத்தைக் கைவிட மறுக்கும் அவன் கூறுகிறான்.

பொடியன்களின்
கிட்டிப்புள்
விளையாட்டல்ல
அழாப்ப....
பணயம் வைக்கப்பட்டுள்ளவை
தேசிய நிர்ணயம்

கவிஞன் வரலாற்றிந்தவன். வரலாற்றின் எதிர்பாராத திருப்பங்களையறிந்தவன்; வரலாற்றில் இழைக்கப்பட்டுள்ள துரோகச் செயல்களையும் கண்டவன்.

எதிரி மாநிலம் ஆளவந்தான் - தோழன்
கூடவே வந்து சேர்ந்தான்.

என்பதைக் கூறும் அவன் “தோள் கொடுத்த எலும்புகளில் சமைக்கப்பட்ட சிம்மாசனத்திற்குச் சிரம் தாழ்த்த மறுத்தவன். அதே சமயம் முறை தவறிய நண்பனை எச்சரிக்கவும் தயங்காதவன்.

சயனைட் குப்பியை
சயனைட் தின்னும்
தொப்புள் கொடியில்
சயனைட் பூக்கும்.

ஆழமான கேள்விகளையும் கருத்துக்களையும் முன்வைக்கும் கவிஞன் இவற்றுக்கு எளிதான இதமான பதில்களையும் யாராலும் பெற்று விட முடியாது என்பதையும் வலியுறுத்துகிறான். தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் “சறுக்குகின்றது இலக்கு! குறியும் தவறி” என்று அவன் வேதனைப்பட்டாலும் போராட்டத்திற்கான தேவை தொடர்ந்து போராட வேண்டியதன் அவசியம் ஆகியவற்றை அவன் மறக்கவில்லை;

உழு
மறுத்துழு
மீளவும் மீளவும்
பண்படும் நிலம்

தொடர்ந்து நடைபெறும் போராட்டத்தினால் இனிவரும் தலைமுறைகளும் பாதிக்கப்படும் என்பதை அவன் அறிவான். ஆயினும் கையினில் ஏந்திய நெருப்பை அணைக்கவா முடியும்? அது சுட்டெரிப்பதைத் தடுக்கவா முடியும்? நெருப்பு

எரியவும் வேண்டும்
ஒளிரவும் வேண்டும்
புயலினுள் ஏறவும் வேண்டும்
அது அழிக்கவும் வேண்டும்
ஆக்கவும் வேண்டும்

ஆனால் போர்க்களத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட போராளியின் நெஞ்சத்திற்கு அமைதி ஏது?

அகதிமுகம் பெறவா
உயிர்க்களையை
நான் இழந்தேன்?
தேசமெங்கும்
தீ விதைத்தேன்?

ராஜராஜன் குதிரையின் குளம்புகளதிர்ந்த தமிழகத்தில் “செவிலியர் பண்புடன் ஒத்தடம்” கொடுத்து ஆசுவாசப்படுத்திய நாட்கள், நீங்காத உறவுகள் உருக்கொண்ட நாட்கள் கவிஞனின் நினைவுத் திரையில் தோன்றுகின்றன. கவிஞன் இங்கிருந்தும் விடைபெற வேண்டிய கட்டாயம். “முகம் பெற்றவனாக” திரும்பி வருவதாகக் கூறிச் செல்கிறான்....

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

குறுக்குக் கடடும்
நார்க் கடகமும்
சுமந்தோரெல்லாம்
இழிந்தவரானால்
என்னவர் அகங்கள்
தரமிங்கும் அளக்கும்
கறுப்பினை இகமும்

புலம் பெயர்ந்து வாழ்வோருக்கு வேறு சில சிக்கல்களும் தோன்றுகின்றன. தாயகம் பற்றிய நினைவுகள் ஒருபுறம் அவர்களை வாட்டி வதைக்கும். மற்றோர் புறமோ ஏதிலிகளுக்கே உரிய நிச்சயமற்ற நிலை அவர்களது நினைவுகளையும் கூட கொன்றழிக்கக் கூடியதாக மாறி அவர்களைத் துன்புறுத்தும். என்றாவது ஒருநாள் தாயகம் திரும்பலாம் என்ற நம்பிக்கையைக் குலைக்கும் செய்திகள் தாயகத்திலிருந்து வந்து, அவர்களது செவிகளைத் தீண்டும். அங்கு முடிவே கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு போராட்டத்திற்காக இளைஞர்கள் மடிவதும் பெண்களும் வயோதிகர்களும் பிணங்காத்துப் பிணங்காத்துச் சோர்வுறுவதும் தான் அன்றாட நிகழ்வுகள். வரலாறு, நினைவு, அன்றாட வாழ்வு இவற்றில் சிக்குண்டு மனங்குமுறுபவரே இன்றைய அகதிகள். வரலாற்றின் இயக்கத்தில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளவரைப் பார்த்து சங்கடங்கள் நிறைந்த அன்றாட வாழ்வு ஏனெனப் புன்னகை வீசும். தமது நிலையை மறக்க முனைபவரைப் பாழாய்ப் போன நினைவு வந்து சஞ்சலம் கொள்ள வைக்கும். ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் கடந்தகால நினைவுகளில் தம் சிந்தனையைப் படர வைக்க முயல்பவர்களை வரலாற்றின் வலிய கரம் உசுப்பி எழுப்பி விடும். தாயகத்தின் பண்பாடும் இலக்கியமும், ஏன் அதன் வரலாறும் கூட, அகதி மனத்திற்கு ஆறுதல் தந்து அதனைத் தேற்றக்கூடிய சக்தியை இழந்து விடுகின்றன. வேறுபட்ட வாழ்க்கையை வாழ்பவர்கள் எதை ஆறுதலாகக் கொள்வது? பயணங்கள் முடிந்த பிறகும் இளைப்பாற முடியாமல் போனால்? “பறவைகள் எங்கு செல்லும், கடைசி வாணத்திற்குப் பின்?” - பாலஸ்தீனியக் கவிஞர் மஹ்முத் தார்வீஷின் இக்கேள்வி உலகமெங்கும் சிதறிக் கிடக்கும் அகதிகளின் உதடுகளில் உறைந்து போய் விட்ட கேள்விதான்.

இந்த நம்பிக்கை வறட்சியைக் கடந்து செல்லும் இடையறாத முயற்சியை அரவிந்தனிடம் காணலாம். தாயகத்தின் மீதுள்ள அவரது தனிப்பட்ட வேட்கையை தற்செயலாகக் கவிஞன் மீது விழும் நிலைவாணி தட்டியெழுப்புகிறது. அது வேறு பல நிலாக் காலங்களை அவனுக்கு நினைவு படுத்துகிறது. “நிலவின் குறுக்காய்” எட்டடுக்கு மாளிகைகளும் இராட்சத இயந்திரங்களும் நின்று நிலவின் சோபையை அபகரித்த போதிலும் கவி மனம் கற்பனையில் இலயிக்கின்றது. “குருதிபட்டு குழிக்குள் ஒடுங்கும் துயர்வாய்ப் படுமுன்னம்” தென்பட்ட தாயகத்து நிலைவாளியைக் கவிதையாக மாற்றுகிறான் அகதிக் கவிஞன். கற்பனா உலகில் கண நேரமே சஞ்சரிக்கிறான். ஆனால் அதுவே அவனுக்குத் தெம்பூட்டப் போதுமானது;

நிலவாடி
நிலவொளியில் நீராடி
நீருக்குள் ஒளிந்தாடி

வாலைப் பருவத்தார்
இளந்தேகம் தொட்டாடி

அக்காலத்தில் கவிஞனை தனது ஒளியில் தோய்த்த அந்நிலவு நினைவுச் சின்னமாகவும் நாளைய உலகிற்கு ஒளியூட்டக் கூடியதாகவும் உருவகப்படுத்தப்படுகிறது.

உயிருக்கு
பால் சிந்து
அங்கிரு
நான் வர.....

என்று நிலவுக்கு விடை கொடுத்தனுப்புகிறான் கவிஞன்.

அரவிந்தனின் கவிதைகள் முடிவு பெறாதவை. அவர்தனக்குள் நடத்தி வரும் உரையாடல்களே இங்கு கவிதைகளாக வடிவங் கொண்டுள்ளன. புலம் பெயர்ந்து வாழ்வோர் கடந்தகால நம்பிக்கைகளுக்கும் தற்கால மனச்சோர்வுக்குமிடையே ஒரு சமன்பாட்டை உருவாக்க விரும்புவார். நினைவுகளைக் கொன்றோ, தற்கால எதிர்பார்ப்புகளைத் தவிர்த்தோ, மிகை நம்பிக்கைகளை உருவாக்கியோ இந்தச் சமன்பாட்டை உருவாக்க முடியாது. அகதிகள், நாடிழந்தவர்கள்; நாடிழந்த காரணத்தால் தம்மையே இழந்தவர்கள். அவர்கள் பெயர் மாறி, உருமாறித்தான் வாழ வேண்டியுள்ளது. பாலஸ்தீனிய அறிஞர் எட்வர்ட் சய்து கூறுகிறார்: நாடு விட்டு நாடு சென்று வாழ்பவரது வாழ்க்கை, பெயர்கள் சூட்டப்படாத புகைப்படங்களாக உறைந்து போனவை. இந்தப் புகைப்படங்களில் காட்சியளிக்கும் பிம்பங்களுக்குப் பெயரில்லை. அவற்றால் பேச முடியாது. அவற்றைப் பற்றி எதையும் விவரித்துக் கூற முடியாது. ஆனால் காண்போர் மனத்தை அவை சலனப்படுத்தும் - சுண்டியிழுக்கும். தொலைந்துபோன தாயகங்களை நினைவுபடுத்தும்.

அப்படி நினைவுபடுத்தப்பட்ட தாயகத்தின் பொருட்டுத்தான் அரவிந்தன் சூரியனிடம் மன்றாடுகிறார்.

உன் சினம் தனி!
வெங்கதிர்களை
சுருக்கிக் கொள்!
கடல் நீர்
உறிஞ்சி
கார் மேகம்
படைத்து
மழைக்கரங்களால்
நீராட்டு,
செழிப்பூட்டு,
பூக்களும் தென்றலும்
முத்தமிட....

(கி.பி. அரவிந்தனின் முகங்கொள் தமிழ்க் கவிதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரையாக எழுதப்பட்டது.)

கௌதம் இப்போது சினிமா

இதை எழுத முனைகிற போது துயர் சூழ்கிறது. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மக்கள் அதியாகி அல்லல் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற காலம்; இருள். வாழ்விலும், வசிப்பிடத்திலும் இருள். அடுத்து என்ன? இது எல்லோர் முகங்களும் கண்களும் கேட்கிற கேள்வி. “கௌதம்” என்கிற நான் சினிமா பார்க்கிறேன். சினிமா பற்றி யோசிக்கிறேன். சினிமா பற்றிய சீரிய சிந்தனையில் ஆட்படுகிறேன்.

இது சரியா? அல்லவெனில் நான் யாது செய்ய வேண்டும்? சொல்ல வெட்கப்படுகிறேன். என்னால் ஒன்றும் இயலாதிருக்கிறது. அனுதாபப்படுகிறேன், வேதனைப்படுகிறேன், துயரடைகிறேன். இவ்வளவே, இவ்வளவே என்னால் இயலும்.

சினிமா பற்றிக் கொஞ்சம் கதைப்போமா? இப்போது என்பது ஊக்காலத்தைக் குறிக்கிறது? சமீபத்தைய சினிமா பற்றிக் கதைக்கலாம்.

சமீபத்தில் கொஞ்சம் வித்தியாசப்படுகிற சில சினிமாக்களைப் பட்டியலிடுகிறேன்.

1. சந்தியாராகம் (பாலுமகேந்திரா)
2. குணா (சந்தான பாரதி)
3. தளபதி (மணிரத்தினம்)
4. வானமே எல்லை (பாஸநந்தர்)
5. ரோஜா (மணிரத்தினம்)
6. மறுபக்கம் (கே. எஸ் சேதுமாதவன்)
7. வண்ண வண்ணப் பூக்கள் (பாலுமகேந்திரா)
8. தேவர் மகன் (பரதன்)

இவற்றில் பல படங்கள் சினிமாவா இது? எனக் கேட்கிற கேள்வியில் அடிபட்டுப் போகிற சினிமாக்கள். ஆனால் என்ன செய்வது? ஆலையில்லா ஊர் இது. இலுப்பம்பூதான் சர்க்கரை.

சந்தியாராகம் தமிழில் வந்த நல்ல சினிமாக்களில் ஒன்று. பாலுமகேந்திராவின் இயக்கத்தில் உருவானது. பாலுமகேந்திரா “கோட்டை” விட்ட நிறையச் சினிமாக்கள் உண்டு. பாலுமகேந்திராவின் திரைப்படப் பிரதி எப்பொழுதும் பல்வீனமானது. உங்களுக்கு மிக நன்கு தெரிந்த பாலுமகேந்திராவின் அழியாத கோலங்கள், முடுபனி, ஞாநாம் பிறை சினிமாக்களைப் பார்க்கிற போது இதனை உணரலாம். பாலுமகேந்திராவை கவிஞர் என்கிறார்கள். கவிதை வசனத்தில் கலந்திருப்பது உண்மை. ஆனால் பல்வீனமான பிரதி. ஒரு காட்சிக்கும் மற்றைய காட்சிக்கும் இடையிலான தொடர்பு பெரும்பாலும் அறுபட்டு இருக்கிறது. அழியாத கோலங்களில் விடலைப் பருவங்களின் விளையாட்டுக்களைக் காட்டுகிறபோது கூட அவை தனித்தனித் துண்டுகளாகவே அமைகின்றன. முன்றாம் பிழையில் கமலஹாசனுக்கும், ஸ்ரீதேவிக்கும் இடையிலான

உறவு முறை கூட தனித்தனித் துண்டுகளாகவே வந்து போகின்றன. பாத்திரங்கள் வளர்க்கப்படவில்லை. இதனால் பாத்திரங்கள் அனுதாபம் கொள்ளப்பட வேண்டிய சமயத்திலும், அனுதாபம் கொள்ள முடியாதிருக்கிறது. இவரது வேறு மலையாளத் திரைப்படங்களிலும் இதனை அவதானித்துக் கொள்ளலாம். பாலுமகேந்திரா மிகச் சிறந்த ஒளிப்பதிவாளராக அமைவதனால் இப்பலவீனம் மறைக்கப்படுகிறது. இத்தகையகுறை இவரது வண்ண வண்ணப் பூக்கள் சினிமாவில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இதனால் தான் பாலுமகேந்திரா அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார்; வண்ண நிலவனின் “கடல் புரத்தில்” தி. ஜானகிராமனின் “அம்மா வந்தாள்” ஆகியவற்றை தான் திரைப்படமாகத் தயாரிக்கப் போவதாக. அத்தகையதொரு திரைப்படம் இவரால் எடுக்கப்பட முடியாததற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.

ஆனால் பாலுமகேந்திராவின் வீடு சந்தியாராகம் இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. இரண்டினதும் திரைப்படப்பிரதிகள் மிக எளிமையானவை. திரைப்படப்பிரதி குறித்து நான் அழுத்தம் கொடுப்பதற்கு மிக முக்கிய காரணம் உண்டு. ஒரு சினிமாவின் உயிர் திரைப்படப் பிரதிதான். திரைப்படப்பிரதி வலுவாக அமைந்து விட்டால், சினிமாவின் மொழியான கமெராவும், அதனை பிறேம் பிறேமாக (தேவைப்படி உத்திகள், குறியீடுகளினூடாக) நகர்த்துகிற நெறியாள்கையும், ஒழுங்குப்படுத்த தொகுக்கிற எட்டிங்கும், சொல்கிற செய்திக்கு மேலதிக வலு சேர்க்கிற இசையும், தமது பங்கைச் சரிவர நிறைவேற்றின், இதோ, மிகத்தரமான சினிமா தயார். சத்யஜித்ரேயின் சினிமா வெற்றிக்குக் காரணம் அதுவேதான். அடீர் கோபால கிருஷ்ணன், மிருணாள்சென், ஷியாம் பெனகல், அரவிந்தன், கோவிந்த நிறூல்னி இவர்களின் வெற்றியிலும் அதனை கவனிக்கலாம்.

எந்த இடத்தில் விட்டேன்?

பாலுமகேந்திராவின் சந்தியாராகம் பற்றியா? சந்தியாராகம், வீடு திரைப்படப்பிரதிகள் மிக மிக எளிமையானவை. ஆனால் அழுத்தமானவை அல்ல. பாலுமகேந்திராவால் இத்தகைய பிரதி தயாரித்தல் என்பது இயலாதென்றே தோன்றுகிறது. “சரி நிகர்” பத்திரிகையில் ஒருவர் எழுதியிருந்தார். “எளிமை இச்சினிமாவுக்கு வலிமை” என்று. உள்ளதைக் கொண்டு திருப்திப்படுகிற மனது அவருக்கு. ஆனால் சந்தியாராகத்தில் அந்தக் கிழவனிடமிருந்து இன்னும் எவ்வளவற்றை எதிர்பார்க்கிறோம்? மனைவி இறக்கிறாள், தம்பி மகன் வீடு வந்து குடியேறி சின்னச் சின்ன வேலைகள் செய்து கொடுத்து, மிகச் சிறிய பிரச்சினையால் வெளியேறி, முதியோர் இல்லத்தில் அடைக்கலமாகிறார். இவ்வளவுமா அந்த முதியவரிடம் எதிர்பார்த்தோம்? படம் முடிகிற போது திருப்தியாகச் சாப்பிடாத மாதிரியான உணர்வு. கிழவனின் நடிப்பும், கமெராவும், இன்னும் இன்னுமென ஏங்க வைக்கவில்லையா?

இரண்டு உதாரணங்கள் (1) ராஜாஜியின் மிக மோசமான சிறுகதை ஒன்று. சூடியினால் வரும் கேட்டைப் பற்றியது. சிங்கிதம் சீனிவாசராவினால் வலுவான திரைப்பட பிரதியாக உருவாக்கப்பட்டு, “திக்கற்ற பார்வதி” யாக தமிழின் மிகச்சிறந்த சினிமாவாகிறது. (2) தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளையின் மகத்தான நாவலான செம்மீன் வலுவான பிரதியாக உருமாறி ராமுகாரியத்தின் செம்மீன் என திரைப்பட வடிவம் பெற்று வெற்றி பெறுகிறது.

ஏன், தமிழில் மகேந்திரனை நிலைநிறுத்தியது அவரது திரைப்படப்பிரதிதான். ஏற்கனவே வசனகர்த்தாவாக இருந்த அனுபவம், நல்ல சினிமா பற்றிய பிரக்ஞை மகேந்திரனை இனம் காட்டியது. முள்ளும் மலரும் காளி, உதிரிப்பூக்கள் சுந்தரவடிவேலு, பூட்டாத பூட்டுக்கள் ஜெயன் என பாத்திரங்கள் மனதில் நிற்கிறது.

அந்தக் காலத்தில் பீம்சிங், சிறிதர் போன்றோரின் வெற்றிகூட, இதனால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது எனலாம். உலக சினிமா சாதனையாளரான அகிரா குரோசாவின் கருத்தும் கவனிக்கத்தக்கது “ஒரு திரைக்கதையைக் கொண்டு ஒரு

நல்ல இயக்குநர் ஒரு திரைக்காவியத்தைப் படைக்க முடியும். அதே திரைக்கதையைக் கொண்டு ஒரு சாதாரண இயக்குநர் ஒரு பார்க்கக் கூடிய படத்தைப் படைக்க முடியும். ஆனால், ஒரு மோசமான திரைக்கதையைக் கொண்டு ஒரு நல்ல இயக்குநர் கூட ஒரு நல்ல படத்தைப் படைக்க முடியாது. இவைகள் பாலுமகேந்திராவின் மறுபக்கம் பற்றியதுதான். பாலுமகேந்திரா நல்ல கலைஞர். வீடு, சந்தியாராகம், இவற்றில் இனம் கண்டோம். வலுவான கலைஞர், கால வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போகாத கலைஞர்; அடீர், கிரின், சென் பெனகல், கோவிந்த், எண்பெயர் நிலைத்திருக்கக் கூடிய கலைஞர் எனக் கூறுவதற்கு இனிமேல் தான் அவர் சினிமாக்கள் எடுக்க வேண்டும். கடினமான உழைப்பினூடாக, மனதை நல்ல சினிமா குறித்து ஒருமுகப்படுத்துவதனுடாகத் தான் இது சாத்தியம். செய்வார், செய்ய வேண்டும். இக்கட்டுரை எழுதுகிறபோதுதான் ஒன்றை யோசிக்கிறேன் - இக்கட்டுரையை தமிழ்ச் சினிமாக்கள் பற்றி அல்லாமல், தமிழ்ச்சினிமாக்கலைஞர்களைப் பற்றிய ஒரு விமர்சனமாக வளர்த்துச் சென்றால் என்ன? இது இன்னும் பரந்த பார்வையாக அமையலாம். பிரயோசனமாகக் கூட இருக்கும். அப்படியாவின் தலைப்பை மாற்ற வேண்டுமா? தேவையில்லை.

சகாதேவன்

“மக்கத்துச்சால்வை” சில பொறிகள்

மக்கத்துச்சால்வை - ஹனிபா அனுப்பியிருந்தார். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இது ஒரு ரூப்பை. கதைகளை அதன் வழியே செல்லவிடாமல் வலுக்கட்டாயமாகத் தடுத்து நிறுத்தி முடிபுகளை தனக்கு ஏற்றபடி மாற்றி வினையாடியிருக்கிறார். (இல்லாவிட்டால் தனக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்காது என நினைத்து விட்டாரோ என்னவோ)

பெரும்பாலும் சம்பவங்களை எழுதுவதுதான் ஹனிபாவின் கதைக் கொள்கையானாலும் அவையெல்லாம் தனது “தரிசனங்கள்” என்று வேறு தரங்கொடுத்தல்” அதற்கு. அது இருக்கட்டும் 75 வயதில் கம்படிப்போட்டி எங்கு நடந்ததாம் ஈழத்துக்கிராமத்தில்? உடுக்கத் துணியின்றி நிர்வாணமாகக் குளித்த பெண்கள் நமது தலைமுறையில் எங்கு வாழ்ந்தனர் என்பதுதான் தெரியவில்லை. இவையெல்லாம் ஹனிபாவின் தரிசனங்கள் மட்டும்தான் என்றால் நாம் என்ன சொல்ல இருக்கிறது.

திலவையும் சூரியனையும் வருணிப்பதில் மட்டும் தயக்கமில்லை. பக்கத்துக்குப் பக்கம் தான் “கவிஞன்” என்ற திணைப்பைக் காட்டிக் கொள்கின்றார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நம்மை சங்கடப்படுத்த எஸ். பொ. வின் ஈழ இலக்கிய முன்னோடி என்ற அதிகாரப் பயமுறுத்தல் வேறு உண்டு. “தரமாக இல்லாவிட்டாலும் வலுநேர்மையாகத் தரிசிக்க விழையும் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியாம் “குருவின் பாஷையிலேயே இது ஒரு “ஆக்கினை” தான்

அந்த மக்களின் வாழ்க்கையையும் மண்ணையும் ஹனிபாவின் தரிசனத்தில் அந்த மக்களின் பாஷையில் எழுத வந்ததற்காக நாம் ஹனிபாவைப் பாராட்ட வேண்டும். ஆனால் மக்கத்துச்சால்வை போர்த்த அவர் நிகழ்ச்சிகளைத் தேடி ஒடவேண்டியதில்லை. ஒருவேளை நமக்கும் சால்வை போர்த்த விரும்புகிறாரோ தெரியவில்லை. அல்லது அந்தக் கலாச்சாரத்தை உண்டாக்கும் முயற்சியாகவோ என்னவோ?

ஆங்கிலத்தில் - வெங்கட்சாமிநாதன் தமிழில் - ஸ்டான்லி சொலமன்

சாதிப்போராட்டம்

க.சமுத்திரம் பல வருடங்களாக எழுதிக் கொண்டிருந்த போதும் என்பதில்தான் அவர் தனக்கென்று ஒரு தனி இடத்தையும் ஒரு பிரத்தியேக வாசகர் வட்டத்தையும் சஞ்சிகை உலகில் உருவாக்க முடிந்தது. இந்த அபிமான வாசகர்களை அவர் தன்னுடைய பெருமுயற்சியினால் சம்பாதித்துக் கொண்டார். சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதும் ஏனைய எழுத்தாளர்களைப் போல் அல்லாமல் இவர் சமுதாயத்தில் நசுக்கப்பட்ட மக்களின் நிலையை தன்னுடைய கதைகளில் எடுத்துச் சொல்வதில் மிகவும் தீவிரமாக இருக்கிறார். சுரண்டப்படும் பாட்டாளி மக்களிடம் அவர்காட்டும் அனுதாபம் அவரை ஒரு முற்போக்குவாதி என அடையாளம் காட்டினாலும் அவர் ஒருபடி மேல் போய் சாதி ஒடுக்கு முறையையும் சாடுகிறார். அவருடைய படைப்புகள் சாதி ஒடுக்கு முறையிலுள்ள ஆழ்ந்த அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. சாகித்திய அகாடமி பரிசைப் பெற்றுக் கொண்ட அவருடைய “வேரில் பழுத்த பலா” நாவல் அவர் மிகத் தீவிரமாக வாழாடி வரும் இவ்விரு கோட்பாடுகளையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தாழ்த்தப்பட்ட சாதியில் பிறந்து தன்னுடைய விவேகத்தாலும் விடாமுயற்சியாலும் வாழ்க்கையில் ஒரு மேம்பட்ட நிலையை அடைந்த ஒரு உயரதிகாரியின் போராட்டங்களை தத்ருமாகச் சித்தரிக்கும் ஒரு கதைதான் வேரில் பழுத்த பலா. அவரின் கீழ் வேலை செய்யும் உயர்குல உத்தியோகத்தார்கள், ஊழல் பேர்வழிகள், இவர்கள் இந்த அதிகாரியின் கீழ் வேலை செய்வதை வெறுக்கிறார்கள். இந்த அதிகாரியின் டெல்லியில் உள்ள தலைமைக்காரியாலயத்திலுள்ள மேல்சாதித்தமிழருடன் சேர்ந்து இவரை வீழ்த்துவதற்கு சதி செய்கின்றார்கள். போதாக்குறைக்கு ஒப்பந்தகாரரும் அவரைச் சார்ந்த திறுவனங்களும் இவருக்கு லஞ்சம் கொடுத்து இவரைத் தங்கள் வசம் கொண்டு வரப்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் அதிகாரி இந்தத் தடைகளையெல்லாம் மிகவும் வீரமாகப் போராடி முன்னேறுகிறான். இந்தப் போராட்டங்களிலெல்லாம் அவனுக்கு, பக்கபலமாக இருப்பது இவ்வதிகாரியின் கீழ் வேலை செய்யும் ஒரு தாழ்ந்த சாதிப் பெண்தான். இவளுக்கோ அதிகாரி காரியாலயத்தில் தனக்கெதிராக நடக்கும் சகல சூழ்ச்சிகளையும் அறிந்திருந்தும் ஒன்றும் அறியாதவன் போல் தாராள மனத்துடனும் கொளரவத்துடனும் நடந்து கொள்வது வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. எல்லோராலும் வெறுத்த தொதுக்கப்படும் இற்தப்பெண் தனக்குக் கொடுக்கப்படும் வேலைகளை மிகவும் திறமையாகச் செய்வதைக் கானும் பொழுது அதிகாரியும் வியப்படைகிறார். தீயசக்திகளை எதிர்த்து இவர்கள் நடத்தும் போராட்டத்தில் ஒருவர் மேல் ஒருவர் காட்டும் அனுதாபம் நாளடைவில் இவர்களிடையே வியக்கும் வன்மம் காதுலாக அரும்புகிறது. தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த உன்னத பெண்தான் வேரில் பழுத்த பலா.

சமுத்திரத்தின் மற்றொரு நாவலான “ஒருநாள் போதுமா” ஒப்பந்தகாரர்களால் சுரண்டப்படும் அன்றாட உழைப்பாளிகளின் அவலங்களையும் துன்பங்களையும் எடுத்துக்காட்டும் ஒருபடைப்பு. இம்மக்களின் சேரிவாழ்க்கை, அவர்கள் நாளாந்தம் எதிர்கொள்ளும் பட்டினி, குறைந்த ஊதியம் நிச்சயமற்ற தொழிலவாய்ப்பு ஆகியவற்றை விபரிப்பதில் கதையின் முதல் அரைப்பாகமும் இடத்தைப்

பிடித்துக்கொள்கிறது. எஞ்சியபங்கு ஒரு இளம் ஜோடியை மையமாகக் கொண்டது. மற்றதொழிலாளர்களிடமிருந்து வேலைகளை வாங்கும் நோக்கமாக கதையில் வரும் இளைஞன் முன்மாதிரியாக தன்னால் சுமக்கமுடியாத பாரத்தை சுமக்க உந்தப்படுகிறான். இளைஞன் கழுத்து முறிந்த நிலையில் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு அங்கு இறக்கிறான். வைத்திய அதிகாரி உட்பட உள்ளூர் அரசியல் தலைவர்களின் அனுசரணையுடன் மரணம் தற்செயலாக நடந்ததென்றும் மேலும் மரணமடைந்தவர் தங்கள் வேலையாட்களின் வரவில் இல்லாதவர் எனவும் அத்தாட்சிப் பத்திரங்கள் வாங்கப்படுகின்றது. இதனால் தொழிலாளிக்கு சேரவேண்டிய நஷ்டஈட்டை கொடுக்காமல் விடுவதுதான் ஒப்பந்தக்காரரின் நோக்கம். ஆனால் இதை எதிர்த்து தொழிலாளர் அனைவரும் ஒன்று கூடி ஒரு சங்கத்தை அமைக்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் பக்க பலமாக மனித உரிமைகள் கிளர்ச்சியாளன் ஒருவனும் சேர்ந்து கொள்கிறான். நாளடைவில் நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போவதைக் கண்ட ஒப்பந்தக்காரர்கள் இளம் விதவையாகிய அன்னத்திடம் பணம் கொடுத்து ஊரைவிட்டுப் போகமாறு கூறுகிறார்கள். இதனால் தொழிலாளரின் போராட்டத்தை முறியடிக்கலாம் என்று எண்ணுகிறார்கள். தன்னுடைய தனிப்பட்ட வாழ்வின் சந்தோஷமா அல்லது தொழிலாளர் நலன் கருதி நீதிமன்றம் போவதா இதில் எதைத் தெரிவு செய்வது என்று ஒரு இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான் இந்த இளம் விதவை. ஆனால் தன்னுடைய சுகதுக்கம் அல்ல பெரிது தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் ஒற்றுமையே பெரிது என்று அவள் தீர்மானித்து ஊர்வலத்தில் தன்னையும் இணைத்துக் கொள்கிறாள். ஒரு பாதிக்கப்பட்டவள் எப்படியான தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டுமென்பது மாத்திரமல்ல உழைக்கும் தொழிலாள வர்க்கத்தின் புனித பங்கை ரூபகமூட்டும் ஓர் அறைகூவலாகவும் இருக்கிறது சமுத்திரத்தின் இந்தக் கதை.

அவர் மற்றவர்களுடைய பொழுது போக்கிற்காக எழுதாமல் தனது முழு ஆற்றலையும் தொழிலாள வர்க்கத்துக்காக அர்பணிக்கிறார். வர்க்கப் போராட்டத்தோடு நின்று விடாமல் தமிழருடைய வாழ்க்கையில் இழையோடியிருக்கும் சாதி அமைப்போடும் ஒருசமூக யதார்த்தவாதி போராட வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை உடையவர். இதைத்தான் அவர் தன்னுடையவேரில் பழுத்த பலாவில் செய்கிறார். அக்கதையில் வரும் கதாநாயகனும் கதாநாயகியும் எல்லா நற்பண்புகளுடனும் ஒரு களங்கமும் இல்லாது விளங்குகின்றனர். அவர்களுக்கு எதிராக இயங்கும் தீய சக்திகள் எல்லா தூர்க்குணங்களுக்கும் உறைவிடமாக இருக்கின்றனர். இதை சிலர் ஒருபக்கப் பதிவு என நினைக்கலாம். ஆனால் சமுத்திரத்தைப் போல் தங்களுக்கு சமுதாயத்தில் முக்கிய பாத்திரம் உண்டு என்றுஎன்னும் எழுத்தாளர்கள் தனிமனிதனையும் அவனுடைய பிரச்சினைகளையும் விருப்பு வெறுப்புகளையும் அல்லாமல் சாதிப் போராட்டத்தில் எதிரும் புதிருமாய் நிற்கும் பல விதமான மனித குணங்களைக் கோடிட்டுகாட்டுவதையே முக்கியமென நினைக்கிறார்கள். தன்னுடைய பணியை மிகவும் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றியிருக்கிறார் சமுத்திரம்.

ஆனந்த் கவிதை எனப்படுவது

கவிதை உருவாக்கத்தில் மனத்தின் அனுபவம், பங்கு செயல்பாடு பற்றி ....

எப்போதோ படித்த, பெயர் மறந்து போன ஒரு புத்தகத்தில் அதன் ஆசிரியர் கவிதை பற்றிக் கூறியது இப்போது நினைவில் வருகிறது. “உண்மை தன் மூலத்திலிருந்து நேரடி அனுபவத்திற்குப் பாய்ந்து வருகிறது. நேரடியான, பௌதீக அனுபவத்திற்கு வந்து சேர்ந்த பிறகுதான் அது எல்லோருக்கும் கானக்கிடைக்கிறது. ஆனால் ஒரு கவிஞன் அதை நோக்கிச் சென்று வழியிலேயே அதை எதிர் கொண்டு விடுகிறான். அதனால் பௌதீக அனுபவத்தளத்திற்கு வருமுன்னரே அவனுக்கு அந்த உண்மையின் வேறு தள அனுபவம் கிட்டி விடுகிறது. அதன் காரணமாகவே கவிஞன் ஒரு தீர்க்க தரிசியாகவும் இருக்கிறான்.

கவிதையின் தொடக்கப் புள்ளியாகப் புறவுலகிலோ அல்லது அக உலகிலோ ஏதோ ஒரு அனுபவம் அமையலாம். அறிவார்த்த ரீதியாகக் கண்டு கொள்ளமுடியாத காரணங்களினால் சாதாரணமானதாகக் கொள்ளப்படும் ஒரு அனுபவம் கூட மனத்தில் வேறு மாதிரியாகத் தைக்கக் கூடும். ஒரு புதிய கோணம் புலப்பட, மனம் புதிய பொருள் தொடர்பு (Association)களைக் கைக் கொள்ளத் தொடங்கும். ஒரு கவிஞர் பேச்சுவாக்கில் சொன்னதுபோல் வெறும் மோடாவின் குறுக்குக் குச்சிகள் ஒரு சைன்யத்தை நினைவு படுத்தக்கூடும்.

கவிதை உருவாகும் முறைபாடு (Process) மனத்திற்கு மிகவும் வித்தியாசமானதொரு அனுபவத்தைக் கொடுக்கிறது. கவிதை உருவாகும் கணங்களில் மன அனுபவ மையம் அன்றாட வாழ்வின் இயக்க மையத்திலிருந்து விடுபட்டு உள் வியாபகமுறுகிறது. புத்தம் புதியதான (Nascent) ஓர் உணர்வு இயக்கம் மனத்தில் ஒரு புதிய மையமாகக் கருக் கொள்கிறது. சில நேரங்களில் உடலில் கூட வித்தியாசமான ஒரு உணர்வு ஏற்படக்கூடும்.

மனத்தின் அடிப்படையான பிரதிமைகள் தம் அன்றாட வாழ்வின் அமைப்பிலிருந்து தற்காலிகமாக விடுபட்டுக் கவிதையின் மூல அனுபவம் தந்த பாதிப்பின் அடிப்படையில் புதியதொரு அமைப்பை மேற்கொள்கின்றன. சார்ந்த பொருளிலிருந்து விடுபட்டுப் புதிய பொருளை ஏற்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கின்றன. மொழியமைப்பும் புறவாழ்வின் பாதையை விடுத்து கவிதையின் உருவாக்கத்திற்கு துணைபோக ஆயத்தமாக நிற்கிறது. மனம் ஒரு அசாதாரணமான லாவகத்தை அடைந்து புதிய பரிமாண விச்சுகளுக்குத் தயாராகிறது. புதியதொரு சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறது.

கவிதை வாரிகளும் சொற்களும் படிமங்களும் அடிப்படையான ஒரு அமைப்பை மேற்கொள்கின்றன. சப்தம் தன் அகப் பரிமாணத்தில் கவிதையனுபவத்தின் சாரத்திற்கேற்ப இழைந்து வருகிறது. காகிதத்தில் எழுதப்பட்ட பின்பு ஓரிரு சொற்களோ வரிவமைப்புகளோ மாற்றத்திற்குள்ளான போதிலும் மொத்தத்தில் கவிதையின் அமைப்பு மூல அனுபவத்தின் உள் ஒழுங்கின் அடிப்படையிலேயே அமைகிறது.

இவ்விதமான முறைபாட்டினால் மனத்தில் விளைந்த புதிய அனுபவங்கள் புதிய தரிசன மையங்களாக மனத்தில் நிலை கொள்கின்றன. புதிய பார்வைக் கோணங்கள் வாழ்வனுபவத்திற்குப் புதுமை சேர்க்கின்றன. பிரக்ஞையின் அமைப்பில் புதிய தொடர்புகள் ஏற்படுகின்றன. கவிஞனின் மனத்தில் மட்டுமின்றி, தீர்க்கமான ஒரு வாசகனின் மனத்திலும் கவிதை இந்த எல்லா விளைவுகளையும் நிகழ்த்தக் கூடும்.

இக் காரணங்களினால் கவிதை அனுபவம் - எழுதுவதும் வாசிப்பதும் - பிரக்ஞையில் ஆழமான ஒரு உள் புரட்சிக்கு வித்தாக அமையக்கூடிய சாத்தியம் எப்போதும் இருக்கிறது. இதனால் கவிதை ஒரு தனி மனத்தின் செயற்பாடாக அன்றி மொத்த பிரக்ஞையின் உள் இயக்கமாக அர்த்தம் கொள்கிறது.

ஒரு கவிதைக்கும் அதன் காலத்துக்கும் உள்ள தொடர்பின் அடிப்படைகள் பற்றி .....

ஒரு கவிதையின் எழுத்துருவம் (Text) அது பிறந்த காலச் சூழலின் சொல்லாட்சியையும், மொழியமைப்பையும் அக்காலத்திய பிரதிமைகளையும் எடுத்தாள்கிறது. கவிஞன் எடுத்தாளும் பிரதிமைகள் பொதுவான, அங்கீகரிக்கப்பட்ட பொருளிலோ அல்லது அவனுடைய அக வாழ்க்கை சார்ந்த ஒரு பிரத்யேகப் பொருளிலோ இயங்கக் கூடும். கவிதை அமைப்பிலும் ஒலி நயத்திலும் அதன் காலத்தின் தாக்கம் கவனிக்கக் கூடியதாகவே இருக்கும். இத்தளங்களில் ஏதேனும் அடிப்படையான மாற்றங்கள் நேர்ந்தால் அதன் பின்னணியாக ஒரு கால மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்று கொள்ளலாம்.

காலத்தின் ஓட்டத்தில் மனித பிரக்ஞையின் பிரதிமைகளும் கருத்துருவங்களும் புதுப்புது அமைப்புகளை மேற்கொள்கின்றன. சொல்லப்போனால் இந்த அமைப்பு மாற்றங்களே கால மாற்றத்தின் அளவைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. கவிதையில் சொல்லாட்சி, மொழி ஆளுமை, ஒலி நயம் இவை இயங்கும் பௌதிகத்தளத்தில் அதன் காலத்தின் பாதிப்பு இருந்தாலும் ஒரு கவிதையின்

தீவன் - அது கவிதை மின் பௌதிக தளத்தை மீறி இயக்கம் கொள்வதால் - அதன் காலத்தின் கட்டுப்பாடுக்களை மீறி எக்காலத்திலும் மனித அனுபவத்தின் நித்தியமான பின்னணியாக இயங்கும் தளத்திலேயே மையம் கொண்டிருக்கும். ஆழ்ந்த அனுபவ வேர்களற்று வெறும் மேலோட்டமான எதிர்வினைகளாக விளையும் கவிதைகள் தம் காலக்கட்டத்தைத் தாண்டி நிலைக்க முடியாமல் போவதும் அனுபவத்தின் ஆழ்ந்த தாக்கத்தினால் பிறக்கும் கவிதைகள் தம் காலத்தைத் தாண்டி எக்காலத்துக்கும் பொருந்தும், எக்கால அனுபவத்தையும் பிரதிபலிக்கும் ஒரு பின்னணியாக நிலைப்பதும் இக்காரணங்களினால்தான்.

பார்வைக்கும் கவிதைக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றி .....

பார்வை வெளிச்சம் தருகிறது. பிரக்ஞை அனுபவத்தின் கோடுகளை வரைகிறது. மனம் அக் கோடுகளுக்கேற்ப அனுபவக் கூறுகளை அமைக்கின்றது. மனிதன் ஒரு அனுபவத்தை அடைகிறான். இதுவே கவிதையின் தொடக்கப்புள்ளி அல்லது மையம்.

வாழ்வனுபவத்தின் எந்த ஒரு பொருளுக்கும் ஸ்தூலம், சூட்சுமம் என்ற இரு பரிமாணங்கள் இருப்பது போல, கவிதையின் ஸ்தூலம் - சூட்சும பரிமாணங்களை பார்வையும் மனமும் இரு எல்லைகளில் நின்று நிர்ணயிக்கின்றன.

கவிதை ஒரு பரிமாண அனுபவம். தினசரி வாழ்வில் மனிதன் வாழ்வின் ஸ்தூல பரிமாணத்தை மட்டுமே அறிகிறான். தான் தினமும் வாழும் வாழ்வின் மற்ற பரிமாணங்களுடன் பரிச்சயம் கொள்ள கவிதை அவனுக்குப் பற்றுக்கோடுகளைத் தருகிறது. நுண்ணுணர்வு பொருந்திய ஒரு மனிதன் அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு, ஸ்தூல பரிமாணத்தில் மையம் கொண்டுள்ள தன் பிரக்ஞையிலிருந்து விடுபட்டு, சூட்சும பரிமாணங்களில் மையம் கொள்கிறான். இப்புதிய மையம் அவனுடைய வாழ்வனுபவத்தின் தன்மையை அடியோடு புரட்டி, அவன் பார்வையின் திசையினை மாற்றுகிறது. கவிதையின் சூட்சுமம் கவிஞனிலும் வாசகனிலும் விளைவிக்கக்கூடிய உச்சக்கட்டப் பயன் இதுவாகவே இருக்க முடியும்.

கவிதை ஒரு ஆகாயவிமானத்தைப்போல பூமியின் ஒரு பகுதியிலிருந்து இன்னொரு பகுதிக்கு இட்டுச் செல்லும் ஒரு வாகனமல்ல. அதுபோலவும் கவிதையை சிலர் பயன்படுத்தக்கூடும். ஆனாலும் அதன் அடிப்படைத் தன்மையில் அது பூமியிலிருந்து அதன் ஆகர்ஷ சக்திக்கு அப்பால் பெருவெளிக்குக் கவிஞனை(வாசகனை) ஏற்றிச் செல்லும் ராக்கெட் பொருத்திய விண்வெளிக்கலம் சேர்ந்து அங்கிருந்து, பார்வையின் வெளிச்சத்தில் பூமியே ஓடி உள்பொருளாக நின்று சுழல்வதைக் காண முடிகிறது. உச்சரி வாழ்வின் பின்னணியான பூமியே பெருவெளியில் புது அர்த்தம் கொண்டு புதிய தரிசனமாகிறது. அவனுக்குத் தெரிந்த, பழக்கப்பட்ட பூமி அல்ல அது. பார்வையின் கே-எம் மாறியதில் பிரக்ஞையின் அடிப்படையே மாறிப் போகிறது. புதிய கோணத்தில் அவனுடைய பழைய தினசரி

வாழ்வே புதிய அர்த்தங்களை மேற்கொள்கின்றது. பழையதொன்றை முற்றிலும் விடுத்து புதியதொன்றை மேற்கொள்ளவில்லை அவன். பழையதும் தன் பழமையை விடுத்துப் புதியதின் அங்கமாக அவன் பிரக்ஞையில் பங்கு கொள்கிறது. பிரபஞ்சம் பற்றிய, வாழ்வு பற்றிய பழைய கருத்துருவங்கள் புதிய மையப் பார்வையில் பொருளிலிழந்து போகின்றன. கவிதையையே அதன் பழைய பழகிப்போன கட்டுமானங்களிலிருந்து விடுவித்து, மனிதமன பரிமாணத்தில் இன்றைய தேவைகளுக்கு உகந்தவாறு புதியதொரு தளத்தில் நிலை நிறுத்துகிறான். அவனுடைய கவிதை புதிய காட்சி ரூபங்களை, புதிய படிமங்களை, புதிய சொல்லாட்சியை, புதிய ஒசை நயத்தை, புதிய அர்த்தச் செறிவுகளை, புதிய பொருள் தொடர்புகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்குகிறது.

இந்தப் புரட்சி அவன் மனத்தை மட்டுமின்றி அதன் பாற்பட்ட அவன் மொழி ஆளுமையின் தன்மையையே அதன் அடிப்படையில் மாற்றம் கொள்ளச் செய்கிறது. அவன் குரல் எங்கிருந்தோ ஒலிப்பதாக ஒரு தன்மையை அடைகிறது. பூமி வாழ்க்கையின் அமைப்பை அதன் அடிப்படை அவசியங்களை மட்டும் தக்க வைத்துக்கொண்டு, பிரபஞ்ச வாழ்க்கையின் மையமாக நின்று எதிரொலிக்கின்றது அவன் குரல். அதனால் சக மனிதனை விட்டு வெகுதூரம் எங்கும் போய்விட வில்லை அவன். சக மனிதனின் சூட்சும பரிமாணங்களில் உள் இழைந்து உறவு கொள்கிறான் அவன் அவனுடைய கவிதை சக மனிதனுக்கு தன் சூட்சும பரிமாணங்களைக் காண்பதற்கான நிலைவாசலாக நின்று அழைப்பு விடுக்கிறது. எங்கோ சில காதுகளில் அந்த அழைப்பு கேட்கிறது. அந்தக் குரல் தேடி அவர்கள் அந்த வாசலைத் தாண்டுகிறார்கள். கவிஞனின் உள் புரட்சி அவன் பார்வையை மாற்றியதைப் போல, அந்த நிலைவாசலைத் தாண்டிய அவர்களின் பார்வையும் திசை மாறுகிறது.

மேற்சொன்னவை இன்றைய கவிதைகளில் பரவலாகக் காணக் கிடைக்கின்றனவா என்பதல்ல முக்கியம். இது கவிதையின் சாத்தியம். பார்வைவழி, மனித வாழ்வில் அடிப்படையான ஒரு உள்புரட்சியை நிகழ்த்தக்கூடிய சாத்தியத்தை கவிதை முன் வைக்கிறது.

சமூகக் கவிதை, அகவுலகக் கவிதை பற்றி.....

இது பற்றிய விசாரணைக்கு சில அடிப்படைகளைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றுடன் பரிச்சயம் கொள்வது அத்தியாவசியமானது. அனுபவம் என்பதைப் பற்றிய தெளிவு தேவைப்படுகிறது. சாதாரணமாக சமூகம் என்பது புறவுலக வாழ்க்கையாகவும், என்னும், உணர்ச்சிகள், மனப்பிரதிமைகள், இவைகளின் இயக்கம் அகவுலக வாழ்க்கையாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. உண்மையில் அனுபவம் என்பதே இந்த இரண்டுக்கும் அடித்தளமாகச் செயற்படுகின்றது. அக வாழ்க்கையைப் போல் புற வாழ்க்கையும் அனுபவத்தின் மூலமாகவே அறியப்படுகிறது. புறவுலகமும் அதன் பொருள்களும் இருப்பதை நான் அறிவதே அவை இருப்பதான அனுபவத்தின் வழிதான். "எதிரே காற்றில் மெல்ல அசைந்து கொண்டு ஒரு தென்னை மரம்"

இருக்கிறது என்று சொல்லும்போது “எதிரே காற்றில் அசைந்து கொண்டு ஒரு தென்னை மரம்” இருப்பதாக அனுபவம் கிடைத்திருக்கிறது என்பதே உண்மை. புறவுலகின் பொருட்கள் மட்டுமின்றி சகமனிதர்களுடன் நாம் கொள்ளும் உறவின் அடிப்படையில் விளைந்த சமூகமும் அனுபவமாகவே நம்மை அடைகிறது. சமூகம் என்பது நம் அனுபவத்திலின்றி வேறெங்கு நிகழ்கிறது? பொதுவாக இவையிரண்டும் எதிர்மறையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் இரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தே இருக்கின்றன. அகவுலகம் என்று கொள்ளப்படுகிற எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள், கருத்துருவங்கள், வாழ்க்கை பற்றிய கணிப்பு மனோபாவம், விருப்பு வெறுப்புகள், அபிப்பிராயங்கள் - இவைதான் புறவுலக அனுபவத்தின் தன்மையை காரத்தை சுவையை நிர்ணயிக்கின்றன. தர்மபுத்திரனுக்கு உலகில் அனைவரும் நல்லவர்களாகவும், துரியோதனனுக்கு அனைவரும் மோசமானவர்களாகவும் தெரிந்த கதை பழங்கதை. தர்மபுத்திரன், துரியோதனன் என்ற இரண்டு புராணப்பிரதிமைகள் இருவேறு மனோபாவத்தின் குறியீடுகளே.

அனுபவம் என்பது வெளியிலிருந்து புலன்கள் வழியாக மனத்தை (அகத்தை) அடைகிறது என்பதுதான் பொதுவான கருத்து. ஆக, வெளியில் என்ன இருக்கிறதோ என்ன நிகழ்கிறதோ, அதுவே அனுபவத்தின் மூலமையமாகக் (Origin) கொள்ளப்படுகிறது. இந்தக் கருத்தை உண்மையெனக் கொண்டால் ஒரு மனிதனின் அனுபவத்தில் அவனுக்கு ஒரு சுதந்திரமும் இல்லை. புறவுலகம் அவன் வாழ்வைக் கட்டுகிறது. அதுவே அவன் வாழ்வின் எல்லைக் கோடுகளை நிர்ணயிக்கிறது. புறவாழ்வில் வெறும் பலி ஆடு அவன். உள்வயமான சுதந்திரம் என்பது வெறும் புரட்டு. சுதந்திரமும் வெளியிலிருந்து தான் அளிக்கப்பட வேண்டும். அக்காரணத்தாலேயே எக்கணமும் அது மறுபடியும் பறிக்கப்படலாம். அப்புறம் அது என்ன சுதந்திரம்? எக்கணமும் நம்மிடமிருந்து பறிக்கப்படக்கூடிய ஒன்று இருக்கும் போதும் நம்முடையதல்லவே. என்ன ஒரு இருளார்ந்த கண்ணோட்டம்.

நல்ல வேளையாக நிலைமை அவ்வாறாக இல்லை. உண்மையில் அனுபவத்தின் மூலம் (Origin) புறவுலகமாக இல்லாமல் அகவுலகமாகக் கொள்ளப்படும் தளத்திலேயே மையம் கொண்டிருக்கிறது. அகவுலகத்தின் உள்ளடக்கமே புறவாழ்வின் அனுபவத்தின் தன்மையை நிர்ணயிக்கின்றது. ஒருவரின் மனோபாவமே அவன் புலன் வழி கானும் உலகத்தின் உள்ளடக்கத்தை (பொருட்களை, மனிதர்களை) ஒழுங்கு செய்கிறது. அமைக்கிறது. இந்த அமைப்புக்குப் பிறகு தான் மனம் அனுபவம் என்று சொல்லப்படும் ஒரு நிலையை அடைகிறது. அதனால் அனுபவம் என்பது அகத்தின் விளைவே. புறவுலக அனுபவம் அகத்தால் ஆக்கப்படுகிறது.

புறவுலகம் என்னும் பெயரே குழப்பம் விளைவிக்கக் கூடியதுதான். எதற்குப் புறம்பானது அந்த உலகம்? உடலுக்குத்தானே உடலையும் உள்ளடக்கிய பிரக்ஞைக்கு உள்ளே தானே புறவுலகமும் அனுபவம் கொள்கிறது. உண்மையில் புறம் என்று கொள்ளப்படுவதும்

அகத்திலேயே அடங்கியதுதான். அதுபோலவே நாம் “மனம்” என்று கூறுவதும் அந்த அகம் - பிரக்ஞைக்குள் அடக்கியதே. பிரக்ஞை என்பதே மனிதனாகக் கொண்டால், புறவுலகம் சமூகம் என்பதெல்லாம் மனிதனுக்குள்ளேதான் இருக்கின்றன.

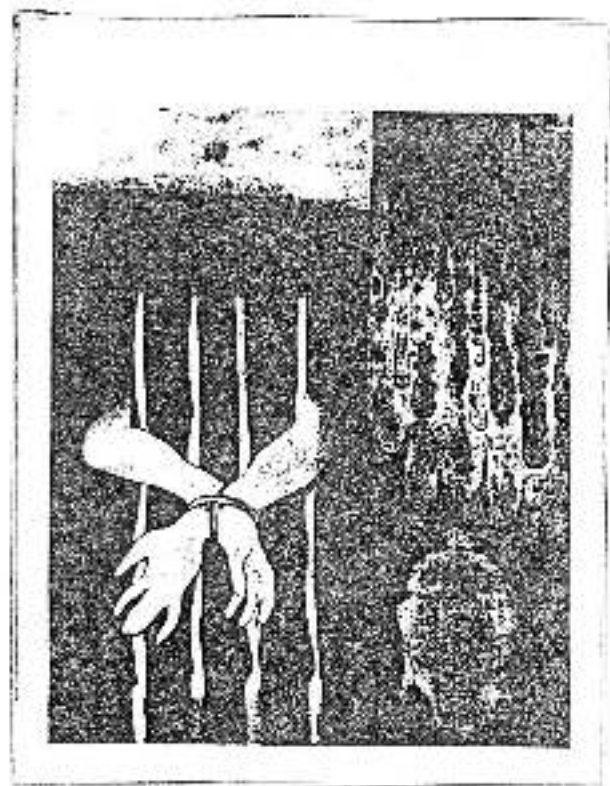
கவிதை முழுப்பிரக்ஞையிலிருந்து பிறப்பது. ஒரு கவிஞனுக்கு அறிவுபூர்வமாக கருத்துத் தளத்தில், பிரக்ஞை போன்ற விஷயங்கள் பற்றி எந்த வெளிச்சமும் இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் கவிதை எழும் கணத்தில் கவிஞனின் மனம் உணர்வு பூர்வமாக முழுமனிதப் பிரக்ஞையின் தாக்கத்துடன்தான் செயற்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே கவிதை ஒரு உள்ளார்ந்த, முழு மனிதப்பிரக்ஞையின் இயக்கமாக இருக்கிறது. ஆழமும் வீச்சும் வெளிப்படும் பல கவிதைகளில் கையாளப்பட்டிருக்கும் படிமங்கள் கால தேச கலாச்சார எல்லைகளைத் தாண்டி உருவமும் பொருளும் கொள்வதும் இதனாலேயே, உணர்ச்சிகள், கருத்துருவங்கள், ஆழ்மனப்பிம்பங்கள் இவை போன்ற முற்றிலும் மனம் சார்ந்த விஷயங்களைப் பற்றிய கவிதைகள் அகவுலகக் கவிதைகளெனவும் புறவாழ்க்கை சார்ந்த விஷயங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதைகள் சமூகக் கவிதைகளாகவும் கொள்ளப்படுவது ஒரு நடைமுறை வசதிக்காகவே. கவிதையின் சுயதன்மையில் இம்மாதிரியான பாகுபாடுகளுக்கு எந்த ஒரு இடமும் கிடையாது. பூமத்திய ரேகை என்ற கற்பனையான ஒரு கோடு பூமியை இரண்டாகப் பிரிப்பது போல்தான் அகவுலகக் கவிதை சமூகக் கவிதை என்னும் பிரிவு. இந்தப் பிரிவு கவிதையின் தன்மையிலேயே உள்ளதாகக் கொள்ளும் போது கவிதை என்பதே புரியாமற் போகும் அபாயம் நேருகிறது. சமூகப்பிரச்சினை பற்றி எழுதினால்தான் கவிதை என்று ஒரு சாராரும் அகவுலகைப் பற்றி எழுதினால் மட்டுமே கவிதை என்று மற்றொரு சாராரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நிலை இதன் விளைவே. கவிதை சொல், பொருள், படிமம் ஒசை இவைகளைத் தாண்டி நின்று, ஆனால் இவை மூலமாக வெளிப்படுகிறதே தவிர இவற்றில் எதுவும் தன்னளவிலேயே கவிதையாக இருப்பதில்லை. கட்டற்ற வெளிக்கு சுவர்கள் உருவம் கொடுத்து வீடாக ஆக்குவது போல்தான் கவிதைக்கும் இந்தப் பெளதீக கூறுகள் ஓர் உருவம் கொடுக்கின்றன. உண்மையில் அந்த உருவம் கூட வீட்டு சுவர்களின் உருவம் தானேயொழிய அந்த வெளியின் (Space) உருவம் இல்லை.

கவிதை என்பதை புரிந்து கொள்ள துவங்குவதற்கு முன்பாக மொழி, ஒசை (தம்மளவில்) கவிதையில்லை என்ற தெளிவே அவசியமாகின்றது.

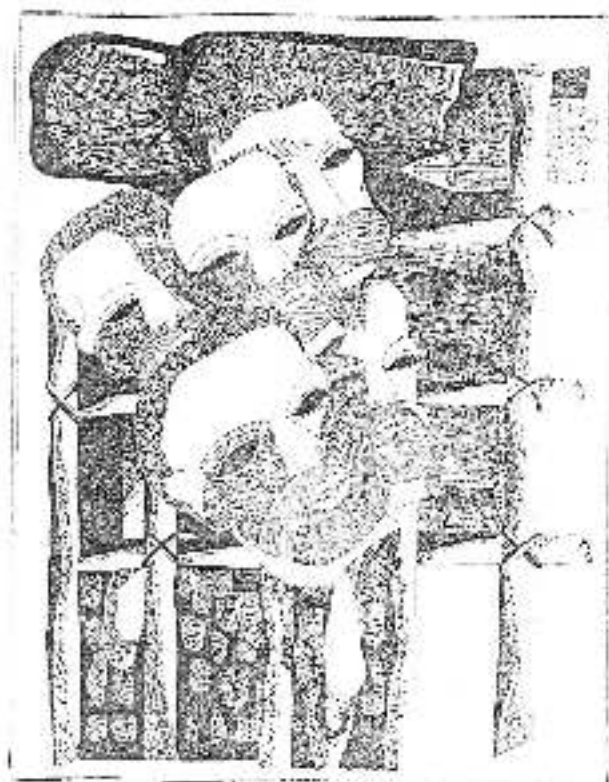
வாழ்க்கை அனுபவம் ஒவ்வொரு கணமும் முழுமையாக நிகழ்கின்றதேயன்றி புறம் - அகம் என்று தனித்தனியாக நிகழ்வதில்லை. நடந்து முடிந்த வாழ்வின் மனப்பதிவுகளை நாம் நம் நடைமுறை வசதிக்காக அவ்வாறு பிரித்து கொள்கிறோமேயன்றி நிகழ்கணத்தில் வாழ்க்கை பிரிவுகளற்று முழுமையாகத்தான் இயக்கம் கொள்கிறது. அது போலவே கவிதையும். இது பற்றித்தான் எழுத வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டைத் தானே ஏற்படுத்திக் கொண்டு எழுதப்படும் கவிதைகள் கவிதைகளாக வராமல் போவதற்கு காரணம் இதுதான்.

EDITORIAL

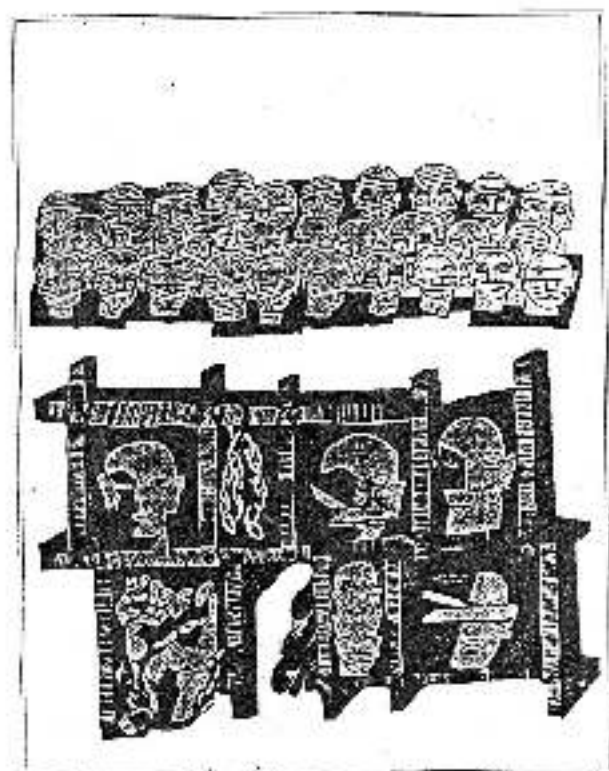
முத்திரை வெள்ளம்

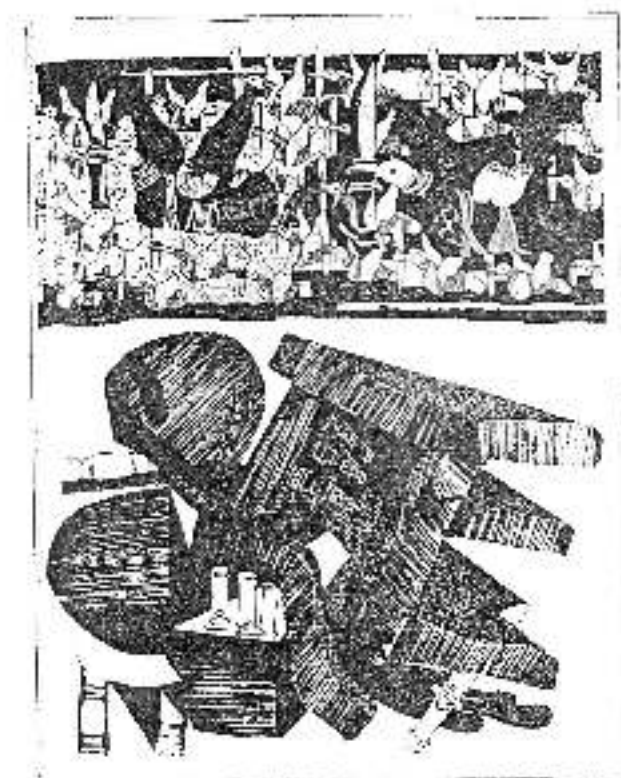
தமிழ் மொழியின் வளம்

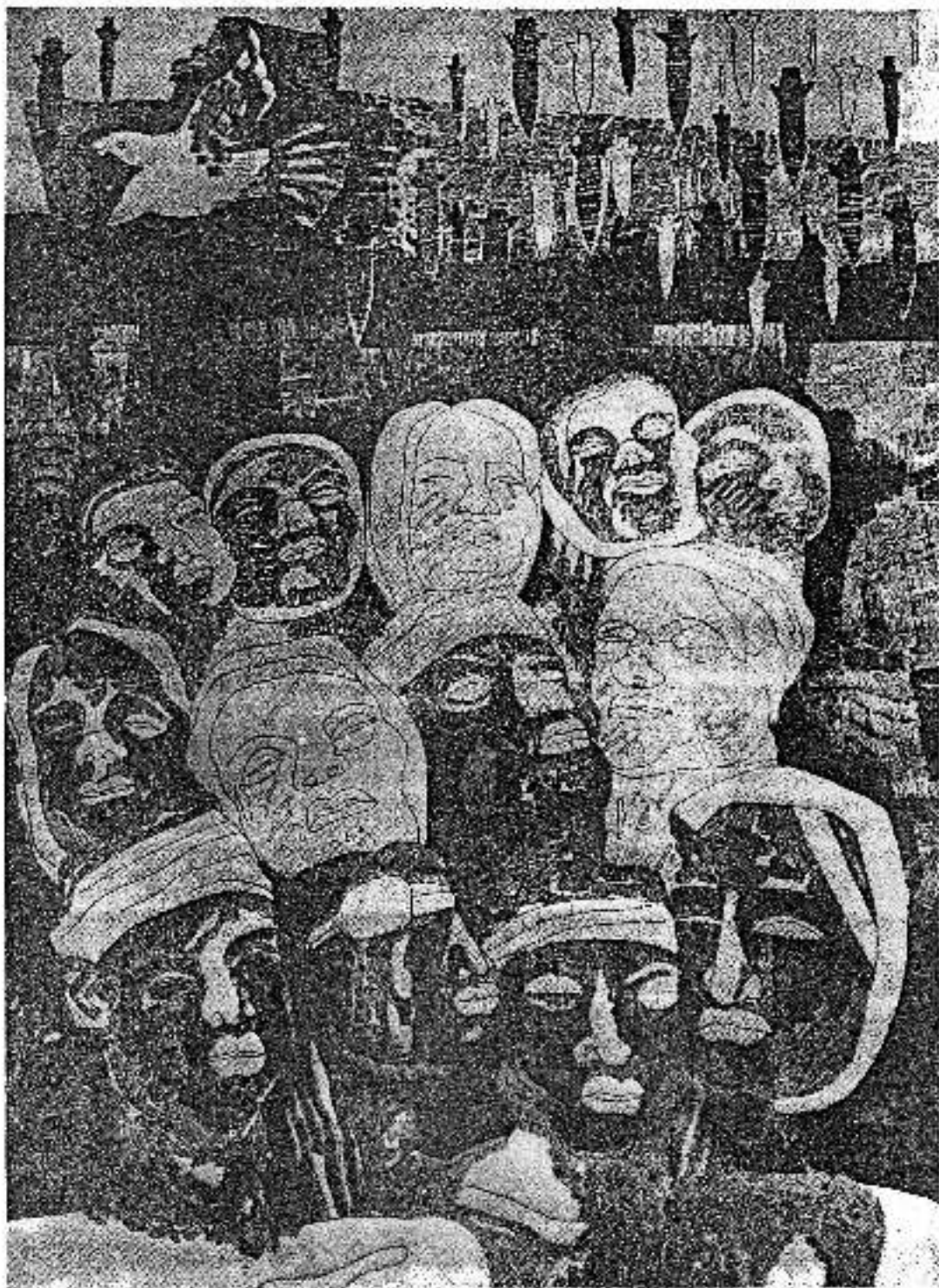

வெட்டவெளிகூட சிறைதான் இங்கே
காற்றுக்கும் காவல் உண்டு

வெட்டவெளிகூட

அம்மை தோன்றிற்று எழுதிய சொல்லாய்
எரியும் கடைகள். விடுதல், மலிதூ

ஒவியங்கள் : சந்தானம்